

so prebivali na vzhodni strani dežele. Obljubljali so, da bodo obvestili v slehernem gradišču rojake o nevarnosti in da bodo čakali pripravljeni, kdaj jih pozove bojni rog in kdaj zaplapolajo kresovi na določenih gorah in dajo znamenje, da je zavladal v deželi Heso.

Kralj Prono in njegovi Karni rodu Menov, ki so prišli iz onih krajev, v katere bi se morali vrniti ob robu Karusadija, so ostali ob Timavu ali pa so šli v bližnje gradišče Pucinum, kjer so čakali obvestila in novic od Natise. Negotovost, kaj se tam na ravnici godi, jih je zadrževala.

Pod večer je poslal Epulo Pronu poročilo:

Galov veliko, na tisoče; doslej so oplenili razne venetske vasi in taborijo ob Natisi. Vztra-

jamo ne daleč od njih na straži. Narod naj se še nocoj vrne v svoja gradišča, ker bi utegnilo biti sicer prepozno.«

Kralj je razglasil poročilo in potem so se dvignili in se odpravili skupno na pot proti domu. Žrec Seko, ki se je bil umaknil v Belenov gaj po vznemirljivi vesti, da bi priporočil Belenu in Hesu Epula in njegovo četo, se je vrnil, zasedel konja in jahal vstric kralja...

Ko se je razlila mesečina čez morje in Timavsko jezero, ni bilo čuti več človeškega glasu: pljuskanje prelivajočih se valov na morju in jezeru se je spajalo z grgrajočim šumenjem deveterih vrel reke Timava in s šelestom iz svetega gaja v skrivnostno soglasje, v hvalno pesem Belenu, ki je vzbudil vse v novo življenje.

DOMOTOŽJE

Domov, domov!
Domov na moje Posavje,
po mlado zdravje,
po materin blagoslov:
Domov, domov!

Vograjkih lesenih
rezede dehte,
v ulnjakih medenih
čebele šume,
po strugah kamnenih
valovi grome,
in v srcih iskrenih
skrivnosti kipe.

Dva velika
viteza:
dva svetnika
varujeta
svojim dom in stan.
Sveti Kancijan
sije božji dan.
Sveti Juri
v slednji uri
zmaju čvrst zapira duri.

Vsako soboto,
preden gre dan
za božjo dobroto:
prenove se hrami
pod dekliškimi rokami.
prenove se hiše:
vedno tiše
v duši postaja:
v selo prihaja
Gospodov dan.

Zamolkli glasi
odnekod
na tih vasi
izvirajo,
za boljšimi časi
utirajo
nevidno pot
in kdovekod
umirajo.

Domov, domov!
Na poljih orjejo orači,
kako dehtijo setve
mlade;
če zrno v grob ne pade
ne bo iz tal
pognala nova kal.

Domov me vabijo domači,
O ta vabila milobridka!
Vsi spe na dnu počitka,
na rožnatih vrteh,
v grobeh.

Ti grobni svat,
ki vernovdan
čez skalovja grobna
viješ se, bršljan,
v pokojni krajini!
Kako sva si podobna
po sestri najini,
po ljubljeni pomladi:
Ko sva oba
po zeleni nadi
privezana
na steber večnosti.

Kakor harfa enozvočna
domotožnim le razločna
pesem zveni preko grobov:
Domov! Domov!

Silvin Sardenko